

Prædiken søndag d. 15. januar 2016.

Metodistkirken i Odense. ©Thomas Risager, D.Min.

Tekster: 1. kong 19,3-9

Hvis du aldrig har prøvet, at livet det gør ondt og føles som en ørkenvandring, så er du heldig. Men det er nok også sådan, at du på et tidspunkt i livet, kommer til at opleve det. Og det er ikke sjov. Nogle af vi, som er i kirken i dag, er i ørkenen. Der hvor livet er hårdt.

I dag er vi kommet til den anden af gudstjenesterne, som vi kalder GPS - find din vej.

Vi skal se på, hvad bibelen siger om, at finde vej i ørkenen. Der er masser af gode historier.

Personligt hader jeg, når jeg ikke kan finde vej i livet. For det kan jo nogen gange opleves som en ørkenvandring uden lige. Man er et sted, man ikke har lyst til at være, og dagene er lange, og nætterne utålelige.

Tænk en gang på en ørken. Det er et sted, hvor det er fysisk og psykisk udfordrende at være. Om dagen stikker solen dig, som Salme 106 vers 6 antyder. Bibelen er fyldt med billeder og historier fra ørkenen. Den er nemlig tæt på, så mennesker i bibelens univers kender ørkenen.

Om natten er det den isnende kulde, om dagen stegende varme og din fantasi kan spille dig et puds, både med fatamorgana og det med at finde vej i ørkenen er en by i Rusland.

2 af 5

Jeg tænker, at det nogen gange er sådan, at det kan føles, når livet er ved at gå i stykker. Som at være fanget i en ørken.

Man bliver træt, modløs og kan ikke overskue noget som helst.

Bare det, at tage tøj på, eller komme i bad, kan synes helt håbløst.

Man kan ligefrem komme dertil, og nogen af os har været der, hvor man overvejer om ikke døden er udvejen. Til det må jeg skarpt sige, at døden er aldrig en udvej ud af problemer. Den er en flugt, som efterlader familie og venner i en kedelig situation. Hvad har vi gjort? Kunne vi have gjort mere?

Det er ikke nogen ny opfindelse, at livet kan være meget svært og umuligt.

I teksten, som vi hørte læst fra 1. Kongebog finder vi Elias i en dybt fortvivlet tilstand. Han har kæmpet for at fremme Guds sag, og her skal vi lige huske, at vi er Det Gamle Testamente, så det går hårdt for sig.

Dem der ikke tror, må af med hovedet. Den praksis er vi heldigvis kommet fra, selvom vi kan læse i bibelen, at det var praksis.

Elisas har f.eks. været med til at hugge 450 Bals-profeter og 400 Ashere-profeter ned ved styrkeprøven på Karmels bjerg.¹

---

¹ Læs mere 1. Kongeborg kapitel 18.

3 af 5

Da Kong Akab i triumf fortæller sin dronning Jezabel om sejren bliver der ballade.

Dronning Jezabel er selv en af dem, som har udbredt sin egen sidonesiske tro på bekostning af den traditionelle gudstro i landet.

Hun truer ganske enkelt Elias på livet, og det driver ham, som mente, at han fortjente kongehusets ros og anerkendelse, på vild flugt.

Flugt er altid panikløsningen. Det kan være den eneste løsning her og nu, men det er en desperat løsning.

Nu flygter han, og det som Elias må sande er, at det er umuligt at leve sit liv på flugt. Bare spørg nogle af vore mange flygtninge om det.

Elias fortsætter alene ud i ørkenen, for han har mistet håbet og lægger sig under en gyvelbusk i håbet om, at få lov til at dø der.

Vi kan vist godt blive enige om, at det er en ret håbløs situation.

Elias har ikke mere at give og han har ikke flere forventninger til livet. Han er tom.....

Det er lige der, hvor tomheden og ensomheden er værst.

Der hvor han ikke oplever, at der er mere signal på GPS.

Der hvor der ikke er retning. Lige dér taler Gud til ham gennem en engel, som rørte ved ham og bad ham styrke sig ved at spise af brødet og drikke af vandet.

Det er også her, han får at vide, at han skal gå.

Han kan ikke blive liggende der. Gud er ikke færdig med ham.

Gud kalder ham til - og udfordrer ham til at gå videre i livet.

Det er en utrolig vigtig pointe, at der hvor Elias ikke kan se, at der er mere i livet, da ved Gud, at der er mere godt i vente.² Gud kan se det, der er forude, som vi ikke kan se.

Når vi læser videre i historien, oplever vi, at Elias får lov at møde Gud - intet mindre - i en sagte susen.

Med andre ord, ud af håbløsheden oplever Elias det største og vigtigste, som giver ham ny retning i livet.

Gud giver ikke op, der hvor vi gør.
Gud ser der, hvor vi ikke kan se,
Gud håber, der hvor vi ikke gør.
Gud ønsker os ud af håbløsheden og ud af ørkenen.

Det som for os er mørke, er for Gud lyst som dagen.³

Det må vi aldrig glemme, at der hvor vi tror, der ikke er udvej, ser Gud vejen og viser os den.

Amen

---

² JF. Salme 139,16

³ Salme 139,12

5 af 5

Salme: Jeg kender en Gud, den ene